

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana
telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Info center – blagajna LGL

informacije: www.lgl.si
telefon: 01 3000 982, 080 2004
Info center LGL – blagajna (vhod pri grajski vzpenjači) je odprta od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro, ob sobotah med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.

Kartica KU KU vam omogoča nakup vstopnic pri blagajni in po internetu. Vstopnice za tekoči mesec si lahko zagotovite v predprodaji.

Gledališki list, sezona 2011/12

Izdalo: Lutkovno gledališče Ljubljana
Za izdajatelja: Uroš Korenčan
Odgovorna urednica: Jera Ivanc
Urednica: Lidija Franjič
Lektura: Barbara Rogelj
Fotografije: Blaž Samec, Dragan Arrigler
Oblikovanje: Špela Čadež
Tisk: M-Grafika d. o. o.
Naklada: 1000 izvodov

Poleg Ministrstva za kulturo Republike Slovenije in Mestne občine Ljubljana – Oddelka za kulturo – nam uresničevanje programov omogočajo še:

Izvedbo projektov Small Size financira Evropska komisija. Vsebina publikacije je izključno odgovornost avtorjev in v nobenem primeru ne predstavlja stališč Evropske komisije.

Svetlana Makarovič

Vila Malina

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Sezona
2011/12

Uroš Korenčan direktor
Jera Ivanc umetniški vodja
Ignacije Šunjić producent

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana
telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Blagajna LGL (vhod pri grajski vzpenjači)

Od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro, ob sobotah med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.
telefon: 01 3000 982, 080 2004
informacije: www.lgl.si

Ana Rokvić Pinterič poslovna sekretarka
Tel.: 01 3000 970, info@lgl.si

Nataša Antuničević Vižintin organizatorica stikov z javnostmi
Tel.: 01 548 45 40, natasa.vizintin@lgl.si

Špela Juntas, Edita Golob koordinatorki, organizatorki
Tel.: 01 3000 976, organizacija@lgl.si

Jure Žnidaršič vodja tehničnega sektorja
Tel.: 01 3000 991, tehnika@lgl.si

Lidija Franjič arhivarka, dokumentalistka v gledališču
Tel.: 01 3000 972, lidija.franjic@lgl.si

Mara Pevec vodja finančno-računovodske službe
Tel.: 01 3000 983, marica.pevec@lgl.si

Vanja Arhar Kurent računovodkinja
Tel.: 01 3000 984, vanja.arhar-kurent@lgl.si

Tatjana Arrigler strokovna programska sodelavka
Tel.: 01 548 45 41, tatjana.arrigler@lgl.si

Delavnica LGL
Tel.: 01 3000 977, delavnica@lgl.si

Svet Lutkovnega gledališča Ljubljana

dr. Milena Mileva Blažič (predsednica), mag. Mojca Jan Zoran (namestnica predsednice), mag. Nina Kalčič, Barbara Rogelj, Alojz Sedovnik

Strokovni svet Lutkovnega gledališča Ljubljana

dr. Blaž Lukan (predsednik), Brane Vižintin (namestnik predsednika), Ajda Rooss, mag. Jasna Vastl, dr. Mateja Pezdirc Bartol

Svetlana Makarovič

Vila Malina

Režija: Svetlana Makarovič, Brane Vižintin
Scenografija in likovna zasnova lutk: Iztok Bobič, Jože Lašič, Zoran Srdić
Glasba: Svetlana Makarovič
Glasbeni aranžmaji in štof: Nino de Gleria
Animacijska priprava: Brane Vižintin
Tehnolog: Mitja Ritmanič
Oblikovanje luči: Miran Udovič

Nastopajo:

Vila Malina: Asja Kahrmanovič
Lilija, Šoja: Urška Hlebec
Studeneč, Jazbec: Brane Vižintin
Jež: Miha Arh
Podlasica, animacija Vile Maline na cvetu: Gašper Malnar

Scenska glasba in izvedba: Jelena Ždrale, Nino de Gleria, Klemen Bračko, Matjaž Sekne, Klemen Hvala, Arpad Balazs Piri, Blaž Celarec, Boštjan Gombač, Igor Leonardi
Vodja predstave: Lojze Sedovnik/Izidor Kozelj
Lučni mojster: Miran Udovič
Scenski tehnik: Alojz Milošič
Izdelava lutk in scenskih elementov: Sandra Birjukov, Iztok Bobič, Jože Lašič, Maja Ljubič, Mitja Ritmanič, Zoran Srdić
Poslikava lutk: Iztok Bobič
Izdelava scene: Iztok Bobič, Zoran Srdić, Smrekca d. o. o.

Veliki oder LGL

premiera: 24. november 2006
obnovitvena predstava: 6. september 2011
Lutkovno gledališče Ljubljana
sezona 2011/12

Vila Malina

Mali gozdni vili je bilo dolgčas. Spreletavala se je sem in tja nad jasami, pa ni našla nič zanimivega. Dolgčas. Dolgčas. Nekaj časa se je ogledovala v gladini majhnega jezerc, v katerega se je iztekal mrzel, živahen studenec – pa se ji je zazdelo, da je nekam blede in je nejevoljno odlebdela naprej. Malo je manjkalo, da se ni nasmolila ob smrekovem deblu, ko si je hotela od blizu ogledati neko gosenco.

Mimogrede je vtaknila radovedni nosek v bahat cvet gozdne lilije, pa ji njen vonj ni preveč ugajal. Jezno je zajezikala na lilijo:

»Zakaj moraš imeti črn cvetni prah? Poglej, zdaj sem gotovo vsa črna po nosu! Pa tudi prav zoprno dišiš, da boš vedela!«

»Ha, prava reč, če imaš črn nos,« jo je zafrknila lilija in še više dvignila cvet, »zdaj se barva tvojega nosu vsaj ujema s tvojimi podplati. Vila, seveda! Vila praviš, da si, pa imaš umazane podplate! Packa, ne pa vila!«

»Ti si packa, ne jaz!« je zavpila vila. »Saj sem se prav ob tebi umazala!« »Mar bi se raje umila,« jo je zavrnila lilija, »pa tudi počesala bi se lahko. Saj imaš pravo sračje gnezdo na glavi! Kakšna vila neki! Niti imena nimaš, pa bi se zmrdovala nad drugimi!«

Vila je pokazala liliji jezik in odfrfotala. Sedla je na mahovnato skalo zraven studenca in si ogledala nožice. Res, drobni podplati so bili umazani, kar precej umazani. Kar strašno umazani. Hm.

Zabredla je do gležnjev v ledeno mrzlo vodo jezerc, malo zacepetala po dnu in si na hitro oplaknila nosek.

»Uh, kako si mrzel,« je zanergala v studenec. »Zdaj bom kihnila in prehladila se bom in umrla bom in ti boš kriv!«

»Večkrat bi se morala umivati,« ji je zabrusil studenec in od jeze še glasneje zažuborel, »pa bi bila utrjena proti mrazu. Kakšna vila pa si,

da se umivaš samo vsake kvatre? Samo poglej, kako si mi skalila vodo v jezercu! Niti škratje ne puščajo take nesnage!«

Vila se je tako razjezila, da je kar zaripnila v okrogla lička, pa tudi zato je zardela, ker je studenec govoril resnico.

»Zardevaš, kaj? Le zardevaj, le,« je nadaljeval studenec, »misliš, da mi je vseeno, ali hodijo srne pit k meni čisto ali umazano vodo? Kakšna vila neki si mi ti, pojdi! Pa še imena nimaš, kar packa ti bomo rekli!«

Vila je od same togote planila v jok. Na vso moč je zacepetala po jez-

erskem dnu, da se je dvignilo blato in je nekaj preplašenih ribic prhnilo na vse strani. Studenec se je kar zapenil od ogorčenja:

»Zgini, poberi se, packa mala!«

Jokaje je mala vila poletela prek vrhov stoletnih smrek, prek hrastov, javorov in bukovja in ves čas jezno mahala s stisnjenimi peščicami okoli sebe. Namenila se je nekam daleč, daleč – nekam, kjer je menila, da je nihče ne pozna.

Na strmi poseki se je ustavila. Zasopla se je spustila na trhel štor, si poravnala krilca in se zvedavo ozirala naokrog. Tedaj pa –

Tedaj pa se je v mahu pred njo nekaj rdeče zasvetlikalo. Hej, žametno rdeča, dišeča, ravno prav zrela malina! Vse vile imajo maline neznan-sko rade, naša mala vila pa je bila kar nora nanje. Zavriskala je od veselja, sfrfotala k malini in jo poskušala odkotaliti v kakšen skrit kotiček, kjer bi si jo lahko v miru privoščila.

Malina je bila težka, vila pa prav majcene sorte, tako da se je pošteno upehala, preden jo je odkotalila za kakšne tri vilinske metre, kar pa ni posebno veliko. Kar preračunajte: en vilinski meter je pet in tričetr goseničinih pedicev, en pedic pa je komaj nič celih sedem mišjega sežnja ... Skratka, vila se je odločila, da se bo lotila sladkega sadeža kar tam, kjer je obstala.

Z obema rokama je oklenila malino in jo obliznila. Ugrizniti pa ni utegnila, ko je za njo nenadoma nekdo zarohnel in zakrehal:

»Kaj pa ti počneš z mojo malino?«

Vila je otrpnila od strahu. Komaj se je upala ozreti. Vanjo je strmeltogoten ježev smrček.

»To je moja malina,« je sitno rekel jež, »takoj mi jo vrni! Spravil sem si jo semkaj na sonce, da še malo pozori – no, pa mi jo že hoče nekdo

ukrasti! Alo, kar sem z njo, drugače te pobôdem, da boš vsa črna!«
Vila se je prestrašena in žalostna umaknila pod gosto praprot. Tam je
sedla na veliko gobo in položila glavico na kolena.
Jež je prijel malino in jo hotel odnesti – kar na lepem pa je za njegovim
hrbtom zahohnjal jazbec:
»Tat, kradljivec, uzmovič, lopov! Mojo malino mi hoče ukrasti! Sem te
zasačil, kaj? Ti, prav ti si mi jo posmuknil z mahovnate blazine, kamor
sem jo položil, da bi se ohladila – takoj mi jo vrni!«
Jež je preplašeno odskočil, se zvil v klobčič in se brž odkotalil.
Jazbec je pograbil malino in jo hotel odnesti.
Pa se je zdajci za njim zadrla šoja, da mu je kar kri zledenela v žilah:
»A tako, tak tukaj je moja malina, ki sem jo dala na kamen, da se
posuši od rose, aha! Ti bom že dala krasti! Takoj mi jo vrni, drugače

pokličem svojega moža in svake pa svakinje pa tete in strice pa tasta in taščo pa nečake in nečakinje, da ti izključimo oči! Si slišal, ti barabin? Malino sèm!»

To se je jazbec ustrašil! Popustil je malino in brž pobegnil v jazbino. Šoja se je zadovoljno nasmehnila, narahlo prijela malino in hotela odleteti, a glej, že jo je podlasica zgrabila za vrat.

»Tako spusti tole malino,« je zasikala, »drugače ti pregriznem vrat. Malo prej sem nastavila prav to malino za vabo miši, zato se kar poslovil od nje! Pa brž!«

Komaj živa od strahu je šoja razprla kljun, da je malina zdrknila iz njega in se zakotalila po mahu.

Podlasica se je začela smukati po tleh, da bi našla izgubljeno poslastico, šoja pa je glasno vreščé odletela. Še od daleč se je razlegalo njeno vpitje:

»Za vrrrat me je drrržala, zadnja urrra mi je bila, drrage moje, za las sem ji ušla, samo pomislite, zaradi ene same maline me je hotela ugonobiti, zaradi ene same ...«

Podlasica je iskala in iskala izgubljeno malino, a je nikakor ni mogla najti. Nazadnje je le odnehala in slabe volje odšla po svojih podlasičjih potih.

In kam se je odkotalila malina?

Ravno pod praprot, naravnost pod gobo, kjer je mala vila kuhala mulo in si brisala solze, prav pod njenimi nožicami se je ustavila, češ – tu me imaš!

Vili se je razjasnil objokani obraz. Kar samo se ji je smejalo. Močno je objela malino in se zagrizla vanjo. Sladki, rdeči malinov sok ji je popackal lica in nosek, curljal ji je po srajčki, pa se ni nič menila za to,

zobala je, cmokala, mlaskala in se oblizovala vse do mraka, a malina je bila tako velika, da je ni mogla do kraja pojesti.

Nazadnje je omagala, se naslonila na gobo in zadovoljno poslušala drobnega ptička, ki je nekje visoko v krošnji bukve tiho, zaspano klical:

»Kdo siii, kdo siii?«

»Vila sem,« je zaklicala vila, ptiček pa se ni menil zanjo, kar naprej je sanjavo ponavljal:

»Kdo sii, kdo sii?«

»Saj ti pravim, da sem vila,« je spet zaklicala vila, na lepem pa se je domislila:

»Malina mi bo ime! Vila Malina sem, seveda!«

Poskočila je, zafrfotala s krilci, podrgnila si je nosik in vzletela. Letela je visoko nad temnimi gozdovi pod veliko srebrno luno, letela je naravnost domov, k velikemu grmu divje gozdne rože.

Tam se je udobno zleknila v največji, najmehkejši rožnat cvet, se sladko pretegnila in naslonila razkuštrano glavico na blazino iz prašnikov. Še nekaj časa je strmela v luno, zaspano poslušala tiho oglašanje čuka, brnenje nočnih metuljev in veščcev, rahlo pokljanje cvetov, ki so se počasi zapirali ...

Zazehala je in za hip pomislila na to, da je od nog do glave popackana z malinovim sokom in da bi bilo najbrž prav, če bi se pred spanjem umila, kajti vila bi morala nekaj dati nase, kot se reče ...

»Ah, kaj bi to,« si je rekla in se še udobneje zleknila. »Saj se lahko umijem jutri zjutraj. Ali pa popoldne. Ali pa pojutrišnjem ... Ali pa naslednji teden ... Ali pa sploh ne.«

